

«Gud finnes jo slett ikke», sa reven.

«Alt dette er jo bare tull! Alle vet da egentlig at han ikke finnes - eller har du kanskje noen gang sett ham? Og alle disse katastrofene og sykdommene ... og forresten, hvor skulle han egentlig være? Det finnes sikkert noen svake og stakkarslige skapninger som deg, som trenger noe stort og sterkt å tro på. Så har de funnet på Gud, ren innbilning - men vi som er litt mer oppegående, hør nå her ...!!» Med disse ordene gikk han sin vei og lot den stakkars haren bli sittende igjen, ganske forvirret.

Har han rett? tenkte den trist. Eller later han bare som? Har jeg virkelig bare innbilt meg Gud, funnet ham opp for min egen skyld? Jeg har jo snakket med ham da jeg var liten, og noen ganger har jeg kjent at han var helt nær meg. Jeg vil finne ut av dette og oppsøke hubroen. Den er tross alt det klokeste dyret i skogen og kan sikkert hjelpe meg videre.

Straks la den i vei og fant den gamle hubroen i favorittreet hans. Siden den var så oppskaket, begynte den med én gang: «Herr Hubro», sa den, «jeg har et viktig spørsmål. Vær så snill og si meg: Finnes Gud?»

Hubroen åpnet det ene øyet og sa: «For et tåpelig spørsmål, lille hare, selvfølgelig finnes han!»

«Men si meg, hvordan kan man vite at ...», ville haren akkurat innvende, da hubroen avbrøt ham: «Se på deg selv, se på meg - ville vi vært her nå hvis det ikke fantes en Skaper? Men si meg, hvordan kan du i det hele tatt komme på et så dumt spørsmål?» «Reven», svarte den lille haren, «den lure reven sa til meg at Gud bare er innbilning!» «Å ja, reven!» hånte hubroen og åpnet begge øynene, noe den ellers sjelden gjorde. «Han er slett ikke så klok som han alltid later som. Han er bare redd for at han måtte forandre noe i livet sitt dersom Gud finnes. Derfor går han rundt og sier slikt tull!» Så lukket den øynene igjen og ville fortsette å sove.

Da den lille haren så dette, skyndte den seg å stille enda ett spørsmål - det siste, men også det viktigste: «Kjære hubro, vær så snill, si meg også hvor Gud er, og om man ikke på en eller annen måte kan bevise at han finnes?»

«Ingenting er enklere enn det», gjespet hubroen. «Har du noen gang vært glad i noen?» «Ja visst», stammet den lille haren forvirret, «min far, min mor, mine atten brødre og søstre og ...», her stanset den litt opp og rødmet, «... den lille harejenta i naboet!»

Hubroen blunket medlidende til ham én siste gang og sa så: «Nå vel, lille hare, vis meg kjærligheten din, da. Hent den fram, så jeg også kan tro på den!»

Helt forundret svarte den lille haren:

«Men det går jo ikke, herr Hubro. Man kan jo ikke hente den fram, den er jo dypt der inne!» og den pekte på hjertet sitt.

«Nettopp!», sa hubroen. «Gud også!»

«Hvordan da?» spurte haren.

«Gud er kjærlighet», mumlet hubroen og sovnet.

Gud er kjærlighet 1. Johannes 4,8 og 16

©2000 P. Eitner

Video, tekst og musikk er lisensfrie kun for ikke-kommersielt bruk. Begge deler kan gjerne brukes videre av Dem til private formål.